

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/2295 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 6 juli 2007 in het geding
tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 december 2006 heeft de Minister van Justitie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 juli 2007, verzonden op 10 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 15 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Sevenster, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Sevenster
Lid van de enkelvoudige kamer

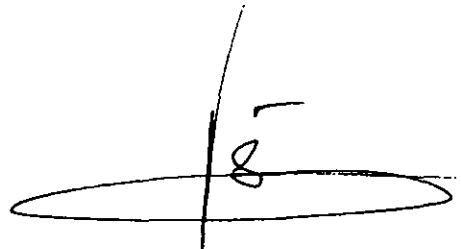
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 september 2007

282-490.

Verzonden: 24 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized letter 'V' on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 07/2295 en AWB 06/62717

V.nr.: 271.431.3804

inzake: , geboren op , van Iraanse nationaliteit, verblijvende in het Detentiecentrum Noorderzand, eiseres/verzoekster, hierna te noemen eiseres, gemachtigde: mr. B.J.P.M. Ficq, advocaat te Haarlem,

tegen: de Staatsecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Justitie, verweerder, gemachtigde: mr. R.H. ter Hart, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 13 november 2006 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Op 3 december 2006 heeft verweerder aan eiseres schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Bij brief van 19 december 2006 heeft eiseres haar zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Bij besluit van 21 december 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiseres na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiseres Nederland uit eigen beweging moet verlaten.

2. Bij beroepschrift van 15 januari 2007 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep schort de rechtsgevolgen van het besluit niet op. Bij brief van 22 december 2006 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist. De gronden van het beroep en het verzoek zijn ingediend bij brief van 24 januari 2007 en aangevuld bij brief van 5 februari 2007. Op 22 februari 2007 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 2 maart 2007 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep en afwijzing van het verzoek om een voorlopige voorziening.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 15 maart 2007. Eiseres is aldaar vertegenwoordigd door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

4. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten. Eiseres is op 9 november 2006 staande gehouden in het kader van artikel 50 van de Vw 2000. Op deze datum is eiseres tevens in bewaring

gesteld op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Op 13 november 2006 heeft een categoriewijziging plaatsgevonden en is eiseres op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in bewaring gesteld.

III. ASIELRELAAS

Eiseres heeft het volgende relaas aan haar aanvraag ten grondslag gelegd. Eiseres is samen met een vriendin aangehouden door een rechter, tevens hoogleraar, en overgebracht naar een militaire basis van Basidj soldaten, waar zij zijn mishandeld en haar vriendin is verkracht. De rechter heeft hen ertoe willen dwingen te spioneren, en heeft hen laten beloven dit aan niemand te vertellen. Vervolgens zijn zij vrijgelaten. Thuis gekomen hebben zij alles aan hun ouders verteld en is eiseres behandeld aan haar verwondingen. Haar vader heeft een paar dagen later een klacht ingediend bij het bureau van de Herasat (een beveiligingsdienst). Toen de rechter daar achter kwam, heeft hij ervoor gezorgd dat zij werden weggestuurd van de universiteit. De vriendin werd gevolgd en kreeg dreigtelefoontjes, waarna zij op een dag is verdwenen. Haar familie heeft, zonder resultaat, aangifte gedaan en een klacht ingediend. Ook eiseres werd gevolgd en gebeld en zij is een maand lang binnen gebleven. Daarna is zij uitgegaan met haar broers naar een dorp, waar haar broers zijn aangevallen en mishandeld. Eiseres zat in de auto, die zij op slot had gedaan, en van waaruit zij de politie heeft gebeld, die na ongeveer een uur kwam. Een tijd lang ging eiseres niet meer naar buiten, want zij had het gevoel dat zij werd gevolgd. Op een keer werd zij in haar auto aangereden door een andere auto. Daarop heeft eiseres besloten weg te gaan, naar een vriendin in Teheran. Daar werd eiseres ook niet met rust gelaten. Na op een gegeven moment een stuk kleding van haar verdwenen vriendin voor de deur te hebben gevonden, heeft eiseres besloten het land te verlaten.

IV. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, aangezien het relaas van eiseres ongeloofwaardig wordt geacht, nu eiseres zich niet onverwijld na binnenkomst de bescherming van de Nederlandse autoriteiten heeft ingeroepen, toerekenbaar geen originele documenten ter staving van haar reisroute heeft overgelegd noch gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute heeft gegeven, en er voorts van haar relaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Het relaas van eiseres kenmerkt zich volgens verweerder op essentiële onderdelen door diverse tegenstrijdigheden, vaagheden, en ongerijmdheden, waardoor het relaas niet geloofwaardig wordt geacht. Eiseres heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd met betrekking tot het moment waarop zij met haar studie is gestopt. Zij heeft tevens bijzonder vage verklaringen afgelegd over de data waarop de verschillende incidenten hebben plaatsgevonden. Voorts is het opmerkelijk dat eiseres slechts zeer summiere verklaringen heeft afgelegd over de rechter. Ook heeft eiseres tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het binnen blijven na de incidenten. Dat zij weer naar de universiteit ging, waar haar belager werkzaam was, duidt er geenszins op dat zij zich aan het openbare leven en haar belager wilde onttrekken. Het wordt niet aannemelijk geacht dat juist eiseres, die directe familie is van een persoon, haar zus, die door de Iraanse autoriteiten als tegenstander werd gezien, voor dit regime zou moeten spioneren. Het is ook ongerijmd dat eiseres en haar vriendin zonder nadere instructies en waarborgen werden heengezonden. Ook over de wijze van contact tussen eiseres en haar opdrachtgevers heeft zij tegenstrijdige verklaringen afgelegd. De verklaring van eiseres inzake de gestelde mishandeling van haar broers wordt eveneens niet geloofwaardig geacht. Eiseres kan niet gevolgd worden in haar stelling dat de aanrijding een aanslag op haar lijf en leden zou zijn geweest. Als eiseres inderdaad in de negatieve aandacht van het Ministerie van Informatie stond, valt niet in te zien dat zij op de gestelde wijze te werk zijn gegaan en eiseres niet direct en persoonlijk hebben aangesproken dan wel aangehouden.

2. Eiseres legt aan het beroep ten grondslag dat zij in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning. Eiseres had een zeer zware reis achter de rug toen zij in Nederland aankwam. Zij

was ziek en is naar het huis van haar zuster gegaan om aan te sterken, waar zij op 9 november 2006 als illegale vreemdeling is aangetroffen. Eiseres heeft bij de zienswijze enkele kopieën van documenten overgelegd, en is in afwachting van de vertaling hiervan. Eiseres heeft haar identiteitsdocumenten niet tot haar beschikking, aangezien de Iraanse posterijen niet bereid waren deze te versturen. Eiseres kan geen reisdocumenten overleggen, omdat zij van de voor haar vervaardigde valse documenten geen gebruik heeft gemaakt en deze niet ter beschikking heeft gehad. Eiseres heeft zoveel als zij kan verklaard over de reis en bestrijdt dat zij hierover onvoldoende informatie heeft verstrekt. Eiseres zou tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het moment dat zij met haar studie is gestopt, maar zij heeft bij de zienswijze documenten overgelegd, waaruit blijkt wanneer zij lessen gevolgd heeft. Eiseres zou geen data kunnen benoemen, doch dit kan zij alleen niet zo exact als verweerder zou willen. Het is een gegeven van algemene bekendheid dat vele mensen, in het bijzonder in andere culturen, geen exacte data kunnen benoemen. Voorts heeft eiseres nooit gezegd dat zij steeds binnen is gebleven. Zij heeft aangegeven dat zij veelal binnen is gebleven vanwege angst voor bedreigingen. Behalve het bezoek aan de universiteit en het voorval met haar broers is zij nog enkele malen naar buiten gegaan, maar dat mag geen naam hebben. Eiseres gaat ervan uit dat het verzoek van de rechter om te spioneren een soort test was. Het is ook voor haar slechts gissen naar zijn beweegredenen. Eiseres zou zonder waarborgen zijn heengezonden, wat ongeloofwaardig zou zijn. Zij was echter eenvoudig te traceren, aangezien haar identiteitsgegevens bekend waren bij de universiteit. Verweerder vindt de gebeurtenissen rond het ongeval met haar broers vreemd, maar eiseres kan zelf ook niet verklaren waarom het niet gelukt is de ruit van de auto in te slaan. In de machteloze situatie waarin zij verkeerde, heeft zij het enige wat zij kon doen gedaan: kentekens opschrijven en de politie bellen. De aanrijding zou geen aanslag betreffen omdat de bestuurder die het ongeluk veroorzaakte, direct schuld heeft bekend. Echter de verkeerspolitie was in de buurt, en hij kon niet meer wegrijden, waardoor hem niets anders restte dan schuld te bekennen.

V. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.
2. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.
3. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:
  - a. die verdragsvluchteling is;
  - b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
  - c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.
4. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder c, van genoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling niet beschikt over een voor toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding, tenzij hij zich onverwijld onder opgave van de plaats waar hij Nederland is binnengekomen heeft vervoegd bij een ambtenaar, belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, en daar kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenst.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van genoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

5. Verweerder heeft in C14/3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) beleidsregels neergelegd over zijn beoordeling van de geloofwaardigheid van verklaringen van asielzoekers. In C14/3.3 van de Vc 2000 heeft verweerder het volgende toetsingskader opgenomen:

Voor de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas is van belang of afbreuk wordt gedaan aan die geloofwaardigheid doordat sprake is van één van de omstandigheden als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000. Indien zulks niet aan de orde is, wordt het relaas in beginsel geloofwaardig bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord én het relaas innerlijk consistent én niet onaannemelijk is én strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Indien wel sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 mogen in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Kortom, van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

De rechtbank overweegt als volgt.

6.1. De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiseres geen documenten ter staving van haar identiteit, nationaliteit en reisroute heeft overgelegd en dat eiseres zich niet, conform het bepaalde in het beleid in C1/5.5 van de Vc 2000, onverwijld heeft gemeld na binnenkomst in Nederland. De rechtbank is van oordeel dat verweerder deze omstandigheden in redelijkheid aan eiseres heeft kunnen toerekenen en dat verweerder hetgeen door eiseres in dit verband is aangevoerd niet als een verschoonbare reden heeft hoeven aanmerken. Daarbij heeft verweerder van belang mogen achten dat eiseres eerst nadat zij was aangetroffen als illegale vreemdelinge hier te lande om asiel heeft verzocht. Voorts heeft verweerder bij het innemen van zijn standpunt mogen betrekken de omstandigheid dat eiseres haar stelling, dat het niet onverwijld melden is te wijten aan het feit dat zij een zware reis naar Nederland heeft gehad en ziek zou zijn geweest, niet nader heeft onderbouwd. Verweerder heeft verder betekenis mogen toekennen aan het feit dat de tot Nederlandse genaturaliseerde zuster van eiseres in Nederland verblijft en in die zin geacht mag worden op de hoogte te zijn van het belang van het zich (onverwijld) melden.

6.2. Met betrekking tot de documentloosheid van eiseres overweegt de rechtbank dat het feit dat de Iraanse posterijen niet bereid zijn identiteitsdocumenten te versturen in de risicosfeer ligt van eiseres. De verklaring van eiseres dat de reisagent de (valse) reisdocumenten niet ter beschikking heeft gesteld, aangezien ze niet zijn gebruikt, leidt niet tot een ander oordeel. Dit kan, ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (onder meer de uitspraak van 28 december 2001, JV 2002/73) niet afdoen aan de eigen verantwoordelijkheid die eiseres heeft voor de onderbouwing – waar mogelijk – van haar identiteit en nationaliteit en reisroute. De rechtbank is van oordeel dat eiseres slechts vage en geenszins overtuigende verklaringen heeft afgelegd omtrent haar reisverhaal. Deze omstandigheden kunnen dan ook niet leiden tot de conclusie dat de documentloosheid van eiseres niet-toerekenbaar is.

6.3. Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat verweerder het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c en f, van de Vw 2000 in redelijkheid heeft kunnen betrekken bij de beoordeling van de onderhavige aanvraag. Verweerder heeft zich derhalve ook op het standpunt kunnen stellen dat van het asielaanvraag van eiseres een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

7. De rechtbank stelt vast dat verweerder zijn conclusie, dat van het relaas van eiseres geen positieve overtuigingskracht uitgaat, heeft doen steunen op de tegenstrijdige verklaringen die eiseres heeft

afgelegd en de vage omschrijvingen van de data waarop de verschillende incidenten hebben plaatsgevonden. De rechtbank is van oordeel dat verweerder op grond van de geconstateerde tegenstrijdigheden, als weergegeven onder IV.1, in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat het asielrelaas de vereiste positieve overtuigingskracht ontbeert, nu deze zien op essentiële punten van het asielrelaas en eiseres geen afdoende verklaring voor deze inconsistenties heeft kunnen geven. De door eiseres gestelde omstandigheid dat het een gegeven van algemene bekendheid is dat vele mensen, in het bijzonder van andere culturen, geen exacte data kunnen benoemen, maakt niet dat van het asielrelaas van eiseres positieve overtuigingskracht uitgaat. Ook de door eiseres in beroep overgelegde vertalingen van bij de zienswijze overgelegde documenten zijn niet van invloed op de geloofwaardigheid van het relaas. Zo deze documenten, waaronder cijferlijsten en diploma's, al in onderhavige procedure kunnen worden beoordeeld, zien zij slechts op de schoolperiode van eiseres die buiten het asielrelaas valt. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid kunnen concluderen dat het asielrelaas van eiseres positieve overtuigingskracht mist.

8. Gelet op het voorgaande heeft verweerder in redelijkheid de gestelde problemen van eiseres ongelooftwaardig kunnen achten. Verweerder heeft daarin derhalve terecht geen aanleiding gezien om eiseres in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, van de Vw 2000.

9. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

10. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

12. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

13. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

14. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

VI. BESLISSING

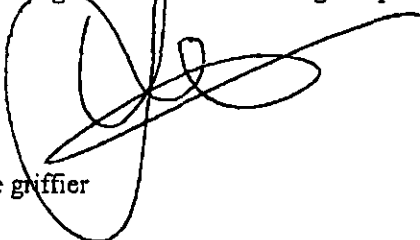
De rechtbank
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 07/2295

- verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/62717

- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan op 6 juli 2007 door mr. M.J. Diemer, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van drs. Y.A.P. Huijbregts-Kegels, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

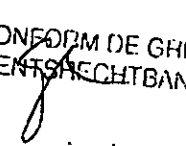

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 10 JULI 2007

Conc.: YHK
Coll: EW
D: C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Collet International Lawyers & Associates

Mathenesserlaan 195
3014 HB Rotterdam

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4841	B - 2 AUG 2007
ZAAKNR. 2005439	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Fax: +31 70 365 13 80

Your ref.:
Our ref.: D079300420327 MC/MZ
Concerning: /asiel
Telnr.: 010 - 2707909
Faxnr.: 010 - 2707900
Email: collet@colletinternational.com

Name: mr. M.A. Collet
Position: lawyer

Rotterdam, 01/08/2007

HOGER BEROEPSCHRIFT

(toevoeging is aangevraagd)

Edelachtbare heer/vrouwe,
Geacht College,

Tot mij wendde zich Mevrouw _____ geboortedatum _____ Vnr. _____, van Iraanse nationaliteit, met het verzoek haar belangen te willen behartigen.

Cliënte (hierna ook te noemen mevrouw _____ heeft mij bepaaldelijk gevolmachtigd om in haar vreemdelingrechtelijke procedure alle vereist geachte maatregelen te nemen. Cliënte verblijft thans te _____, maar kiest woonplaats te mijnen kantore aan de Mathenesserlaan 195 te 3014 HB Rotterdam.

Cliënte kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, d.d. 6 juli 2007 (bijlage), verzonden op 10 juli 2007, vandaar dat hij tegen deze beslissing thans tijdig hoger beroep indient. Hierbij verklaar ik, mr. M.A. Collet, advocaat te Rotterdam, door mevrouw bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de eerdergenoemde uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam van 6 juli 2007, met het kenmerk AWBnr. 06/62717.

Grievens

1. Grief 1: onjuiste feitenvaststelling

In rechtsoverweging 6.1 heeft de Rechtbank ten onrechte geconcludeerd dat er geen sprake is van overgelegde identiteitsdocumenten en dat derhalve de identiteit van mevrouw [naam] niet aan te tonen is. Immers gedurende de procedure zijn verschillende schooldocumenten, voorzien van naam en pasfoto overgelegd. Hieruit blijkt dat mevrouw [naam] is wie zij stelt te zijn. Hoewel mevrouw [naam] geen officieel identiteitsdocument kan overleggen dienen de overgelegde schooldocumenten als bewijs betreffende haar identiteit worden gezien en derhalve mag het ontbreken van officiële identiteitsdocumenten mevrouw [naam] niet op dergelijke harde wijze worden tegengeworpen. Nu de Rechtbank geen rekening heeft gehouden met de reeds overgelegde documenten met vertalingen is de Rechtbank dan ook uitgegaan van een onjuist feitenkader en is ten onrechte de 'toets van de 'positieve overtuigingskracht' toegepast.

2. Grief 2: Strijd met de definitierichtlijn

Zoals in de gronden van het beroep reeds is aangegeven had de Immigratie en Naturalisatie Dienst moeten pogen om in samenwerking met mevrouw [naam] aan de benodigde documenten te komen. Dit is niet gebeurd. De stelling van de Rechtbank dat het feit dat de Iraanse autoriteiten weigeren om haar identiteitsdocumenten op te sturen geheel ten laste komt van mevrouw [naam] druist geheel in tegen artikel 1 van de definitierichtlijn, namelijk dat er samenwerking dient te worden geboden. De uitspraak is dan ook in strijd met het Europese Recht tot stand gekomen. Mevrouw [naam] heeft geprobeerd aan haar identiteitsdocumenten vanuit Iran over te laten komen, ondanks haar inspanningen is dit, door toedoen van de Iraanse autoriteiten, niet gelukt. Dit is geheel buiten de schuld van mevrouw [naam] om en het is dan ook onterecht en in strijd met het Europees Recht dit mevrouw [naam] toe te rekenen, temeer nu de Nederlandse autoriteiten niets hebben gedaan om mevrouw [naam] te helpen om aan documenten te komen. Sterker nog mevrouw [naam] is eerder tegengewerkt, zij is in bewaring gezet, een situatie waaruit ze nauwelijks iets kan ondernemen.

3. Grief 3: onjuiste feitenvaststelling

In rechtsoverweging 7 wordt aangegeven dat de overgelegde stukken enkel zien op de schoolperiode van mevrouw [naam] en dat zij geen verdere betekenis hebben. Zij zien echter ook op de periode dat mevrouw [naam] op de universiteit heeft gezeten, een periode waarin de problemen zijn begonnen. Het is dan ook onjuist dat deze stukken niet bij de beoordeling zijn betrokken. Daarnaast is de Rechtbank uitgegaan van een Westerse kijk op het leven en heeft zij een te groot belang gehecht aan de jaartallen en de manier van leven zoals wij deze kennen. Door niet naar de situatie in het land van herkomst van mevrouw [naam] Iran, te kijken is de Rechtbank ten onrechte uitgegaan van een onjuiste feitenvaststelling.

4. Grief 4: Internationaal belang vergt nader oordeel (refoulementverbod)

Gelet op al het voorgaande en in respect van de in geding zijnde mensenrechten en gelet op artikel 94 van onze Grondwet, dient een binnen Nederland geldende wettelijke bepaling of regel buiten toepassing te blijven indien toepassing ervan strijd oplevert met bijvoorbeeld het Vluchtelingenverdrag of het EVRM.

Doordat de Rechtbank aan externe factoren zoals identiteitsdocumenten en het feit dat mevrouw zich niet direct heeft gemeld zoveel belang hecht komt men niet meer toe aan een toets aan artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 EVRM een recht is waarop op geen enkele wijze een uitzondering mag worden gemaakt. Echter, uit de uitspraak van de Rechtbank blijkt dat er nimmer aan deze toets is toegekomen. Hoe kan dan ooit worden bekeken of er sprake zal zijn van een schending? Hoewel formele vereisten van belang zijn in de wet, mogen deze er niet voor zorgen dat fundamentele mensenrechtenbepalingen aan de kant worden geschoven. Dit klemt temeer nu mevrouw afkomstig is uit een land dat het niet zo nauw neemt met de mensenrechten: Iran. Dit is temeer van belang nu mevrouw terwijl ze al in de negatieve belangstelling staat van de Iraanse autoriteiten tevens is bekeerd tot het Christendom. De zus van mevrouw is bovendien als vluchteling erkend in Nederland, wat reden temeer dient te zien voor een zorgvuldige beoordeling van haar aanvraag. Een toets aan artikel 3 EVRM had dan ook moeten plaatsvinden en door dit na te laten is er sprake van strijd met dit artikel.

Rechtsgevolgen

Nu de Immigratie- en Naturalisatiedienst ook geen verdere overwegingen heeft gebezigd in de bestreden beslissing, kan dus ook niet worden besloten de rechtsgevolgen in stand te laten. Een nieuwe beslissing leidt immers niet noodzakelijk tot een zelfde oordeel, noch kan thans worden gesteld dat het bestreden besluit rechtmatig tot stand is gekomen, derhalve kan ook geen toepassing worden gegeven aan artikel 8:72 lid 3.

Om al deze redenen verzoekt zij u:

het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak, alsmede de primaire beslissing van de Immigratie- en Naturalisatiedienst te vernietigen.

Naast dit telefaxbericht wordt dit beroepschrift met bijlage u ook per gewone post toegestuurd.

Hoogachtend,

M.A. Collet

bijlage: uitspraak Rechtbank d.d. 6 juli 2007